

ODLOMEK BOŽJE BESEDE

Mt 28,16–20 Jezus pooblasti učence

Foto: Polona Vesel Mušič

KORAKI metode Figulus:

1. MOLITEV K SVETEMU DUHU
2. BRANJE ODLOMKA (počasi, tako da lahko spremljamo dogajanje),
3. OBNOVA BESEDILA (s preprostimi besedami obnovimo slišani odlomek),
4. PREMIŠLJEVANJE OZ. MEDITACIJA (ob vprašanjih kot otroci, ki vedoželjno sprašujejo Boga; ko utihnejo naša vprašanja, se učimo prepoznavati vzgibe Svetega Duha),
5. TIHA MOLITEV (obrnemo se k Jezusu in mu v tišini, v srcu izpovemo kratko molitev – to, kar smo na podlagi besedila odkrili, kar nas čudi, veseli ...),
6. PODELITEV Z DRUGIMI ČLANI SKUPINE (svoja spoznanja – kolikor kdo želi – delimo z drugimi),
7. GLASNA MOLITEV (na podlagi spoznanj in prošenj se obrnemo k Bogu),
8. MOLIMO DRUG ZA DRUGEGA (molitev, ki se odpre iz izkušnje živega srečanja z Gospodom).

VPRAŠANJA za pomoč pri meditaciji:

Priporočim se Svetemu Duhu. S pomočjo domišljije kratko pogledam kraj dogodka. Z očmi domišljije gledam osebe, s sluhom sprejemam, kar govorijo, s tipom se dotaknem ...

Gledam sebe, kako sem navzoč/a v dogodku kot udeleženec/ka. O vsem, kar sem prebral/a in kar se me je dotaknilo, premišlujem. Opazujem, kje in kako se dotika mojih misli, občutij, konkretnega življenja, kako razodeva Gospodovo obličje ter mene in druge v njem. V pomoč so mi lahko tudi naslednje misli ali vprašanja:

1. Zakaj se Jezus poslednjič sreča z učenci v Galileji; kje se srečuje z nami in mi z njim?
2. Kako pričujemo o Božji ljubezni našim bratom in sestram?
3. Kako sprejemam in doživljam Jezusovo blagodejno navzočnost, ko obljublja: »Jaz sem z vami – jaz sem s tabo vse dni ...«?
4. Bistveno sporočilo odlomka.

NEKAJ MISLI O ODLOMKU

Evangelist Matej opisuje zadnje Jezusovo prikazanje na gori v Galileji. Tam je razodel, da mu je bila podeljena vsa oblast na nebu in na zemlji. Tako se je uresničila Danielova prerokba o Sinu človekovem, ki je stopil pred Staroletnega in prejel od njega najvišjo moč. Tako je mogel poslati apostole oznanjat vsem narodom, da jih krstijo v ime Svete Trojice in učijo izpolnjevati, kar jim je zapovedal. V tej moči so šli apostoli na vse strani tedanjega sveta in Jezusovo naročilo se izpolnjuje do današnjih dni. Vnebohod ne pomeni Jezusove oddaljitve od sveta, ampak njegovo dejavno prisotnost v Svetem Duhu. Če je bil Jezus napovedan kot Emanuel, Bog z nami, je ta napoved dobila polno izpolnitev, poveljani Jezus je z nami vse do konca sveta (Magnificat, maj 2020, 264–265).

- **»Pojdite in naredite ...«**

Jezusovo poslanstvo je končano, tisti, ki so ga sprejeli, pa začenjajo svojo pot. To je njegova lastna pot Sina, ki izpričuje Očetovo ljubezen bratom, ki ga še ne poznajo. Besedilo je usmerjeno k bralcem, da bi tudi oni doživeli izkušnjo prvih učencev. Napotiti se morajo v Galilejo, »na goro«, ki jim jo je pokazal Jezus, tam ga vidijo in se mu poklonijo.

To je **edino prikazanje vstalega Jezusa** učencem, ki ga omenja Matej. Vsebinsko se povezuje s prikazanjem pri Tiberijskem jezeru. Tam je Jezus Petra postavil za poglavarja Cerkve, tu pa vse apostole postavlja za oznanjevalce evangelija in jih s to nalogo pošilja v svet. Pri tem prikazanju ni več v ospredju resnica o Jezusovem vstajenju, temveč **pooblastilo za oznanjevanje evangelija**, zato bi ga primerneje kot Jezusovo prikazanje, imenovali Jezusovo srečanje z apostoli v Galileji.

Zgodilo se je v **Galileji na gori**. Matej ne pove imena te gore, zanj je pomemben samo kraj – gora, ki je bila že v stari zavezi tak kraj, kjer se je razodeval Bog. Na gori Sinaj je Bog dal 10 zapovedi in z njimi razglasil starozavezni odrešenjski red. Tudi Jezus z gore pošilja apostole oznanjat evangelij, to je novozavezni odrešenjski red. Gora daje njegovemu naročilu značaj Božjega pooblastila. Jezus je že na poti proti Oljski gori na veliki četrtek napovedal učencem to srečanje (prim. 26,32). V Galileji zato, ker je Jezus tam živel vsakdanje življenje, začel svoje oznanjevanje in pretežni del svojega javnega delovanja, zato naj bi učenci od tod nadaljevali Jezusovo delo oznanjevanja nebeškega kraljestva. Tako je Galileja vezni člen med delovanjem zgodovinskega in poveljanskega Jezusa v oznanjevanju evangelija njegovih učencev. V Galileji, kraju vsakdanjosti in poslušanja, ga učenec tudi danes srečuje.

Ko so ga **zagledali, so se mu do tal priklonili**. Ker so to spontano storili, so se morali z vstalim Jezusom že kdaj srečati. Zdaj namreč več ne omahujejo glede njegove resničnosti. Ko Matej hkrati pravi, da so nekateri dvomili, hoče reči, da ne več zdaj, ko se jim je prikazal, temveč prej. Dvomili so, ko so jim žene pripovedovale o prikazni angela na grobu in preden so Jezusa sami videli. Zdaj pa njihova drža spričuje, da ne dvomijo več. Samo utrjenim v veri je lahko rekel: *»Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence. Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal.«* S tem jih je postavil za oznanjevalce evangelija, pri tem pa ni izvzel nobenega naroda. Kdor ga posluša, vidi in se mu pokloni, postane kakor on: sin, torej poslan k bratom.

Trpna oblika: *»Dana mi je vsa oblast ...«* kaže, da je Bog izvor Jezusove oblasti. Njegova oblast je zato Božja in se nanaša na vse, kar je v nebesih in na vse, kar je na zemlji. Pokazal jo je z veliko močjo in slavo v znamenju Sina človekovega – križu.

Naročilo: *»Pojdite in naredite vse narode za moje učence ...«* pove veliko več, kakor samo poučevati ljudi o evangeljskih resnicah, temveč jih zanje tudi pridobiti, tako da bodo postali Jezusovi učenci. To pa se bo zgodilo tako, da jih bodo učili, se pravi, da bodo vplivali na njihov razum in voljo. Da bi postali Jezusovi

somišljeniki, ni dovolj samo vedeti za Jezusa, ampak je potrebno Jezusa živeti. Tega pa ne bodo zmogli iz sebe, temveč **s pomočjo Svetega Duha**. Tako jih bodo s posredovanjem evangeljskih resnic in milosti zakramentov prerajali v nove ljudi. Učenec je tisti, ki je krščen (= potopljen), toda ne v vodo, kjer umremo, ampak v Boga, iz čigar Duha dihamo in živimo. V imenu Duha, vzajemne ljubezni Očeta in Sina, smo vključeni v Trojico, deležni Božjega življenja.

Zagotovilo, da bo sam z njimi, ne pomeni, da bo tako z njimi, da bodo popolnoma varni, temveč, da bo pri njihovem oznanjevanju evangelija on deloval v njih. Kljub slabosti ali grešnosti njegovih blagovestnikov se bo evangelij širil med ljudmi. Nismo sirote, niti zapuščeni. **Sin je za vselej naš brat: njegovo ime je Bog-z-nami**. To, da je z nami, omogoča, da smo mi z njim. Nazarečan, križani in vstali je prisoten vse dni. Prihaja nam naproti vsak dan in vsako uro, ko z zvestobo in modrostjo poslušamo in delamo, kar je on delal in govoril (Rozman 1991, 202–204 in 1995, 301; Fausti 2008, 603–605).

- **»Vsak od nas ima svojo Galilejo ...«**

»Poslanje, poslanstvo: »Povejte mojim bratom, naj gredo v Galilejo«, reče Jezus; »pred vami pojde v Galilejo«, reče angel. Gospod gre pred nami, vedno gre pred nami. Lepo je videti, da gre pred nami, da je obiskal naše življenje in našo smrt. Da bo šel pred nami v Galilejo, na kraj, ki njega in njegove učence spominja na vsakdanje življenje, družino, delo. Jezus želi, da ponese upanje v življenje vsakega dne. Toda Galileja je bila za učence tudi kraj spominov, posebej na prvi klic.

Vrniti se v Galilejo pomeni, da se spominjamo, da nas je Bog vzljubil in poklical. Vsak od nas ima svojo Galilejo. Iti moramo v Galilejo in se spomniti, da smo se rodili in prerodili po zastonskem klicu ljubezni. Tam je moja Galileja – to je za vselej izhodiščna točka, še posebej v krizah, v času preskušnje. V spominu na mojo Galilejo.

Galileja je bila najbolj oddaljena pokrajina, od koder so prihajali v Jeruzalem in to ne le zemljepisno, Galileja je bila najbolj oddaljena tudi od svetosti Svetega mesta. Bila je področje, ki so ga naselila različna ljudstva, ki so sledila različnim verskim praksam. To je bila poganska Galileja. Jezus jih pošilja tja in pričakuje, da bodo od tam šli dalje. Kaj nam govori to dejstvo? Da oznanilo upanja ne sme biti zaprto za našimi svetimi okopi, ampak ga je treba ponesti vsem. Ker vsi potrebujejo opogumljanja. In če tega ne bomo storili mi, ki smo se z roko dotaknili Besede življenja, kdo bo to storil? Kako lepo je biti kristjan, ki tolaži, ki nosi breme drugih, ki spodbuja, ki je glasnik življenja v času smrti. Vsako Galilejo, vsako pokrajino človeštva, ki mu pripadamo in ki nam pripada, ker smo vsi bratje in sestre, ponese pesem življenja ...« (papež Frančišek, nagovor ob velikonočni vigiliji v baziliki svetega Petra, 11. 4. 2020).

Foto: Lojze Mušič

*Čaša naj bom,
odprta za misli o miru,
čaša zate, Sveti Duh.*

*Svoje prazne roke želim
odpreti za polnost življenja,
prazne roke zate, Sveti Duh.*

*Svoje srce želim odpreti,
pripravljen za moč ljubezni,
srce zate, Sveti Duh.*

*Dobra zemlja želim biti,
razrahljana za semena pravičnosti,
dobra zemlja zate, Sveti Duh.*

*Rečna struga želim biti,
sprejemljiva za vodo dobrote,
rečna struga zate, Sveti Duh.
(Anton Rotzetter)*

Reference:

- Fausti, Silvano. 2008. *Skupnost bere Matejev evangelij*, Celje: Mohorjeva družba, str. 603–605.
- Frančišek. Nagovor pri velikonočni vigiliji, 11. 4. 2020.
- *Magnificat*, Letnik 7, št. 5. Ljubljana: Družina, str. 264–265.
- Rozman, France. 1995. *Razloženi evangeliji*, Ljubljana: DZS, str. 301.
- Rozman, France. 1991. *Velika noč: po pričevanju evangelijev*, Ljubljana: DZS, str. 202–204.
- Rotzetter, Anton. 1994. *Bog, ki mi daje dihati. Molitve*. Ljubljana: Slovenska kapucinska provinca.

Ljubljana, 19. maja 2020

Pripravila: Polona Vesel Mušič, polona.vmusic@gmail.com
Foto: Polona Vesel Mušič (foto 1) in Lojze Mušič (foto 2)